

Forskninger i Asien.

Efter Revolutionen i Kina 1911 bestemtes det, at der skulde oprettes en kinesisk, geologisk Undersøgelse. Dr. Ting, som kom i Spidsen, viste sig at være en praktisk Organisator; han fik knyttet fremragende Geologer til sig, først og fremmest den svenske Professor I. G. Anderson. Denne begyndte Uddannelsen af kinesiske Geologer, fik oprettet et geologisk og paleontologisk Museum, og 1919 begyndte Kinas geologiske Undersøgelse at udsende sine „Efterretninger“. Det, som særlig havde lokket Prof. A., var den gunstige Lejlighed, som han nu fik til at kunne foretage geologiske Undersøgelser, hvor han ønskede, i det store og lidet kendte kinesiske Rige. Paa sine Rejser gjorde han den ene interessante Opdagelse efter den anden, og han indsaa, at det vilde være af stor Betydning, om man kunde foretage Undersøgelserne i større Stil, og han fik i Sverrig dannet en Kinakomité, der 1916—24 finansierede hans og en stor Del andre — europæiske og kinesiske — Videnskabsmænds Udforskninger. Der er foretaget geologiske Studier, mægtige Udgravninger af uddøde Pattedyr og andre Dyreformer, Indsamling af fossile Planter, særlig i de forskellige Kuldistrikter, botaniske og zoologiske Indsamlinger; ganske særlig skal fremhæves de rige arkæologiske Fund, som Anderson har gjort, der kaster Lys over den ældste kinesiske Historie og den kinesiske Kulturs Oprindelse.

Materialet bearbejdes i Sverrig; Resultaterne publiceres af Kinas geologiske Undersøgelse i dennes Efterretninger og i den udmærkede Serie „Paleontologia Sinica“; en Del har ogsaa været omtalt i „Ymer“.

Anderson har udforsket det kvartære og tertiære højere Dyreliv i Kina; han har fundet Rester af en overordentlig rig Pattedyrfauna, som i sen tertiær Tid levede paa Stepper i Skovegne i det nordlige og midterste Kina. Denne Fauna kaldes Hipparion-Faunaen efter de tretaede Heste og viser stor Overensstemmelse med samtidige Faunaer i Persien, Lilleasien og Grækenland.

Meget interessant er ogsaa Opdagelsen af gammel tertiær og endnu ældre Faunaer med Pattedyr og Øgleformer.

De første arkæologiske Fund blev gjort 1919. Af særlig Betydning er de store Bopladser fra den yngre Stenalder, der 1921 udgravedes i Honan. Denne mærkelige Kultur, som Anderson har benævnt Yang-Shao-Kulturen, er tydelig Udgangspunktet for den senere rige kinesiske Kultur i Bronzealderen, men viser i sin Keramik Overensstemmelse med Lerkar fra Anau i Vest-Turkestan, det gamle Susa i Persien og Tripolji i Sydvest-Rusland. For at forfølge disse Opdagelser gjorde Anderson i 1923 og 1924 store Rejser i det indre af Provinsen Kansu helt ind i Centralasien, hvor han gjorde en Række vigtige Boplads- og Gravfund i Nærheden af Byen Sining og Søen Kokonor.

Andersons geologiske Studier er meget omfattende, bl. a. skal nævnes hans Paavisning af talrige store Klimaforandringer i sen tertiær og kvartær Tid. Andersons Arbejder vil sikkert være af største Vigtighed for Kinas fremtidige Kulturudvikling.

En Del store amerikanske Ekspeditioner har i en Aarrække arbejdet saavel i Kina som i den nordl. Del af Centralasien, særlig Mongoliet. De ledes af det store naturhistoriske Museum i New York, hvis Chef er den kendte Paleontolog H. F. Osborn der selv forestaar Arbejderne. Af Ekspeditionerne kan nævnes: 1916 rejste Zoologen R. C. Andrews særlig i det sydvestlige Kina, trængte frem til Birma og medbragte rige Samlinger af Dyrelivet. 1919 drog

han ud paa sin 2. Tur til det nordlige Kina og Mongoliet med rigt Udbytte; der fortsættes her efter en meget udvidet Plan. Hans omfattende Studier af Udviklingen af de højere Hvirveldyr paa Jorden, havde bibragt ham den Formodning, at disse Dele af Asien havde spillet en Hovedrolle som en Art Centrum. Herfra havde p. G. a. de store Forandringer af klimatisk og anden Art, som disse centrale Strøg i Verdens Fastland havde undergaaet i de sidste Jordperiode, vældige Bølger af Dyreliv skyllet ud i alle Retninger og fornyet og forandret Dyrelivet baade i Europa og Amerika. Særlig i Istidens stærkt vekslende klimatiske Forhold spillede saadanne store Vandringer og Forskydninger af Plante- og Dyreliv en fremtrædende Rolle for Evropa, som dannede en vestlig Fortsættelse af det asiatiske Kontinent ganske som i vore Dage.

Meget talte for, at Menneskeslægtens første Udvikling kan føres tilbage til de samme Egne, som i sen tertiær Tid havde ulige gunstigere Forhold end i Nutiden. Herfra kom de store Folkevandringer til Europa i forhistorisk og historisk Tid, om disse Omraader grupperer de ældste kendte Kulturer sig, alt gør disse Dele af Asien til de allervigtigste for Løsningen af en Række centrale Spørgsmaal.

Disse Formaal krævede store Pengemidler; men det lykkedes at finansiere en 5-aarig Ekspedition, der fik Navnet „*The third Asiatic Expedition*“, 50 000 Dollars stilledes til Raadighed om Aaret; den begyndte under Ledelse af Zoologen R. C. Andrews i 1921 og gav glimrende Resultater. 1923 udvidedes Planen til en 8-aarig Udforskning af Kina, Centralasien, Mantschuriet og Kamtchatka, samtidig skulde foretages zoologiske, paleontologiske og geologiske Undersøgelser i Indien og Birma.

Ekspeditionen ledes med stor Energi; den staar midt i sit Arbejde. American Museum har i sit Tidsskrift „*Natural History*“ givet foreløbige Oversigter over Resultaterne, der er store.

De aarlige Ekspeditioner er gaaede ud fra den kendte By Kalgan paa Grænsen af Mongoliet. Her stopper Jernbanen fra Peking, og herfra gaar den stærkt befærdede c. 1100 km lange Karavanevej gennem Stepperne til Urga, som er Centret i den nordlige Del af Mongoliet. Amerikanerne har arbejdet langs denne Vej og derefter gaaet dels nordover, dels syd- og vestover til Ørkenstrøgene, Altaikæden og Dsungariet. Store Omraader er blevne kortlagt og undersøgt i alle Retninger.

De geologiske Undersøgelser har godtgjort, at Mongoliet eller Gobia har været et stort Kontinent siden Slutningen af Jordens Oldtid, da det mod Syd var begrænset af en lang Havarm fra det kaspiske Hav til Stillehavet. Senere smeltede det sammen med Landmasser i Nord og Syd. Gobia gennemgik en lang Række fugtige og tørre Perioder, og i de mægtige Kontinentalaflejringer for denne uendelig lange Tid er det lykkedes de øvede amerikanske Eksperter at opdage det ene Lag efter det andet med talrige Rester af uddøde Øgler og Pattedyr. Mange af disse har vist sig at være Mellemløber mellem tidligere kendte europæiske og amerikanske og styrker saaledes Osborns Teori. Meget omtalt er de mærkelige Kæmpeøglereder, hvis Alder anslaaes til c. 10 Mill. Aar. Mange af de fundne Kranier repræsenterer efter Osborn Overgangsformer fra Øgler til Pattedyr.

I Mantschuriet har Amerikanerne kunnet paavise, at der i den midterste tertiære Tid var mægtige Skove fra Mukden til Vladivostock. Syd for dette Skovland var der i sen tertiær Tid Buskestepper og Skove i et stort Bælte fra Kina, hvor Anderson har gjort sine Udgravninger af sen tertiære Pattedyr,

gennem Centralasien til Persien og Grækenland. I de frugtbare Skovegne mener Osborn, at de ældste primitive Mennesker har udviklet sig; det er dog endnu ikke lykkedes at finde Rester af saadanne.

I de seneste Aar har Amerikanerne opdaget ældgamle Stenalderkulturer af den største Interesse i Mongoliet; de har endvidere 1925 fundet en noget yngre Kultur i rige Bopladsfund, der tillægges den største Betydning.

Foruden svenske og amerikanske Forskninger maa ogsaa nævnes vigtige russiske *Undersøgelser* i de sidste Aar i Manschuriet og Mongoliet, ligesom ogsaa i det n. og sv. Sibirien og tilgrænsende Strøg.

1914 opdagede en russisk Paleontolog ved Amur i den nordlige Del af Manschuriet et Lag med Rester af Kæmpeøgler, og Undersøgelsen er fortsat i 1915—17 og 1923—25.

Udforskningen af Asien er kommen ind i en ny Epoke; maaske vil man derved blive i Stand til at løse en hel Del fundamentale Spørgsmaal.

(Efter „Norsk Geog. Tidsskrift“, 2. H. 1926).

Vulkanudbrud i Japan.

Vulkanen Tokatschi, der ligger paa den nordjapanske Ø Jesso, 1674 m høj, og blev anset for at være udslukket, har pludselig ladet høre fra sig. Udbrudet fandt Sted den 24. og 25. Maj 1926. Vandet i en Sø, der havde fyldt det gamle Krater, blev slynget ud over dettes Vægge, og Strømme af Slam frembragte store Ødelæggelser. Vulkanen kastede en Masse Aske og faste Stoffer ud, derimod ingen flydende Lava. Skaden er meget betydelig, da der var Svovl- og Kulgruber i Nærheden. Antal døde anslaaes — maaske noget overdrevet — til 1000—1300.

Folketælling i Japan.

1. Oktober 1925 fandt en ny Folketælling Sted; den omfattede det egentlige Japan og Kolonierne Korea, Formosa og Syd-Sachalin. Det samlede Indbyggerantal er fra 1920 til 1925 steget fra 77 til 83,4 Millioner eller 8,4 %, paa de 4 japanske Hovedøer er det forøget fra 56 til 59,7 Millioner eller 6,7 %. Tokio og Jokohama er endnu ikke komne over de Tab, de led ved Jordskælvet 1923, eller er Byerne voksede stærkt. Japans største By er nu Osaka med 2,115,000 Indbyggere, Tokio har 1,995,000. Koreas Folketal er vokset fra 17,3 til 19,5 Millioner (13,1 %), Syd-Sachalins fra 106,000 til 204 000 (92,2 %).

(Hettner: *Geogr. Zeitschr.* 6. H. 1926.)

Folkemængde i U. S. A.

Ifølge Meddelelse fra det statistiske Bureau fandtes der i Janr. 1926 i Hovedlandet (uden Alaska) 117,135,817 Mennesker; fra sidste Folketælling 1920 er Tilvæksten 11,425,197 eller 10,8 %.

(Hettner: *Geogr. Zeitschr.* 6. H. 1926).

Upernivik eller Upernavik?

En anmelder av Lauge Kochs bog spørger her i tidsskriftet (se s. 69), om Grønlands nordligste koloni hedder Upernivik eller Upernavik. Måtte jeg fremkomme med et par oplysninger.

Upernavik er den form av navnet, de indfødte i distriktet selv bruger og fra gammel tid har brugt. I alle de første rejseberetninger fra det nordlige